

- 5.Зубарева М. А. Робота з ЗМК у кризових ситуаціях / М. А. Зубарева // Наукові записки Інституту журналістики: збірник наукових праць. – 2008. – Т. 32. – С. 59–62.
- 6.Жарова А. К. Интернет, глобализация и международное право / А. К. Жарова // Общественные науки и современность. – 2004. – № 6. – С. 97–104.
- 7.Балинский И. Політичні комунікації в УАНЕТі / І. Балинский // Теле- та радіожурналістика. – 2011. – Вип. 10. – С. 137–141.
- 8.Сергеев В. С. Політичні мережі як форма взаємодії держави та громадянського суспільства: монографія / В. С. Сергеев. – Д.: Інновація, 2011. – 304 с.
- 9.Смола Л. Є. Интернет як засіб інформаційно-психологічного та соціального впливу / Л. Є. Смола // Гілея. – 2011. – Вип. 46. – с. 570–575.
- 10.Сидоров М. Интернет як засіб комунікації та соціального впливу / М. Сидоров, Д. Табаков // Політичний менеджмент. – 2008. – № 4. – С. 119–125.
- 11.Потятиник Б. Справа Wikileaks: три лінії інтерпретації / Б. Потятиник // Вісник Львівського університету. Серія «Журналістика». – 2011. – Вип. 34. – С. 55–60.
- 12.Олещук П. М. Wikileaks як фактор трансформації сучасної політичної публічності / П. М. Олещук // Гілея. – 2011. – Вип. 43. – С. 569 – 575.
- 13.Олещук П. М. Ефективність інтернет-блогу як засобу політичної комунікації / П. М. Олещук // Політичний менеджмент. – 2010. – № 3. – с. 107 – 115.
14. Lum T. China, Internet Freedom and U.S. Policy. Congressional Research Service / T. Lum. – Washington, 2012. – 20 p.
15. Yu M. How the 50 cent army manipulates online opinion // The Epoch Times. – 2012. – July 25–31. – P.7.
16. Четверик Г. Г. Стабільність політичних режимів та мережа Інтернет / Г. Г. Четверик // Матеріали Кіровоградської сесії I Всеукраїнської науково-практичної конференції «Придніпровські соціально-гуманітарні читання». – Дніпропетровськ: Інновація, 2012. – С. 11–15.
17. Гусак О. П. Кризовий менеджмент як напрям зв'язків із громадськістю / О. П. Гусак // Інформаційне суспільство. – 2012. – Вип. 15. – С. 22–24.

Ключник Р. М. Некоторые аспекты исследования кризисной коммуникации.

Исследуются основные особенности политической коммуникации в условиях кризиса. Раскрыты основные меры кризисного менеджмента в информационной сфере. Рассмотрено влияние сети Интернет на политические процессы в современном мире.

Ключевые слова: политический кризис, кризисный менеджмент, политическая коммуникация, Интернет, социальная сеть.

Kluchnik R. Some aspects of crisis communication.

The main features of political communication in the conditions of crisis are researched. The main measures of crisis management in information sphere are described. The influence of the Internet on political processes in the modern world is considered.

The aim of the paper is to explore the basic laws of crisis communication at this stage, in particular, to find the peculiarities of crisis management as a direct PR crisis at various stages of the process.

Management of crisis communication in the information society is a key factor to minimize the negative effects of the crisis and successfully overcome it. The purpose of crisis communication is to maintain the existence of the communicator and the recipient in power. The use of communication technologies can be directed as to overcome the effects of the crisis and their gain. The consequence of this «destructive» communication can become political scandals that lead to delegitimize the government. Communication at each stage of the crisis process involves strategic and tactical measures.

A special channel of communication is the Internet, main feature of which are the global character, information exchange in real time, the dominance of English information flows. The global network can contribute to solving the crisis, and perhaps impede.

Another phenomenon is the social network with which in recent years large groups of people are mobilized. Thus, the role of social networks as a means of political communication in a crisis may be the subject of further research.

Keywords: political crisis, crisis management, political communication, Internet, social network.

Надійшла до редколегії 10.01.2013 р.

УДК 323.2

А. Є. Лясота

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара

ГУМАНІСТИЧНО-ЦІННІСНІ ЗАСАДИ ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В ГРОМАДЯНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Актуальність теми, що розглядається зумовлена передусім тим, що сама розбудова

громадянського суспільства в Україні потребує подальшого розвитку його теоретичного дискурсу. Така необхідність спричинена як практичними потребами свідомої, цілеспрямованої та активної участі громадян у формуванні та розвитку громадянського суспільства, так і тією проблемною ситуацією, що склалася у царині його теоретичної рефлексії.

Ключові слова: громадянське суспільство, гуманістичні цінності, гуманістична парадигма.

За сучасних умов перспективним можна вважати лише те суспільство, державна влада якого орієнтується на утвердження морально-етичних цінностей, подолання ситуації, при якій відбувається приниження індивідуальності, виховання поневоленої людини, не здатної на виявлення всіх своїх творчих здібностей. Саме особистість, її інтереси і прагнення, ціннісні орієнтації і цілі виступають своєрідним мірилом організації державної влади.

Питання організації державної влади є однією з актуальних проблем сучасної політичної науки. Політико-правова думка постійно здійснює пошук шляхів оптимальної моделі організації державної влади. До цього її спонукає необхідність розбудови нової демократичної соціальної правової держави на фундаменті найбільш надійних, чітких та повних уявлень про сутність, зміст та призначення державної влади. З одного боку, спостерігається постійне невдоволення досягнутим рівнем пізнання політико-правової матерії та бажання його заглибити, а, з іншого – зростаюче розуміння відносності досягнутих результатів у процесі пізнання основного соціального інституту, обмеженого та нестійкого характеру «істинних» та «наукових» висновків, що пояснюють природу державної влади.

Гуманістичні основи проявляють свою значущість при аналізі державно-владної діяльності, неможливої без орієнтації в ціннісних реаліях практичного буття, свідомого вибору суб'єкта, що передує прийняттю рішень. Це, у свою чергу, передбачає оцінку державно-владних явищ, визначення їх позитивного статусу, постановку цілей та завдань державної влади, накреслення програми дій. Указана проблематика важлива в плані дослідження громадянського суспільства в цілому – як функціонуючої системи, де гуманістичні основи виступають важливими факторами інтеграції та консолідації груп та особистостей.

У процесі формування громадянського суспільства виникає потреба змін у правовому світогляді влади, орієнтації її на пошук оптимальних гуманістичних основ організації, пошук шляхів зняття протиріччя між морально-необхідним та соціально-вимушеним в її діяльності. Актуальними, зокрема, є проблеми співвідношення національних і загальнолюдських гуманістичних цінностей, гуманізму і права, гуманізації державної влади і відповідальності та вимогливості.

Суспільною практикою доведено, що ігнорування або приниження впливу влади та соціальних умов існування на природу людини суперечить результатам її життєдіяльності. Влада та встановлені за її допомогою соціальні порядки можуть сприяти, з одного боку, вихованню моральності людини, а з іншого – деградації особистості. Доведено, що залежно від наявного політичного режиму особистість може виступати більшою мірою суб'єктом або об'єктом влади. Бути суб'єктом влади, її свідомим провідником можливо лише в демократичних суспільствах, де домінують права і свободи особи, наявні можливості для участі особи у функціонуванні громадянського суспільства. Реалізація зазначених можливостей залежить від самої особистості, її органічної потреби здійснювати свою політичну діяльність. Для цього потрібні не лише умови гармонійної взаємодії людини і влади, а й відповідна підготовка людини, формування якої відбувається завдяки процесові політичної соціалізації особи – засвоєння індивідом демократичних стандартів поведінки, соціальних норм і традицій співжиття певного суспільства, що є для нього життєвим середовищем. Засвоївши відповідні норми та цінності, особистості мають стати свідомими суб'єктами влади і, в такий спосіб, забезпечувати постійне вдосконалення владної діяльності у своїх інтересах. Відповідно, основними завданнями утвердження гармонійної взаємодії людини і влади є, з одного боку, формування новоєвропейського типу особистості, якому властиве «невгамовне прагнення до свободи й самоусвідомлення своєї відповідальності за все, що відбувається» і,

з другого – слід прийняти до уваги тезу, що «мало спробувати формально перевести на наш національний ґрунт демократичні цінності та норми», необхідно ще, щоб вони «природно еволюційним шляхом проросли у кожній клітинці нашого соціуму» [6; 4].

Концептуальні засади, напрями і тенденції формування громадянського суспільства в Україні стали об'єктом дослідження як вітчизняних, так і зарубіжних вчених – В. Бабкіна, А. Зайця, О. Зайчука, М. Козюбри, Є. Кубка, В. Погорілка, П. Рабіновича, В. Селіванова, О. Скакун, В. Тація, В. Цветкова, М. Цвіка, Ю. Шемшученко та ін. Однак, поки що немає фундаментальних досліджень гуманістичних принципів організації державної влади, на основі яких можливо було б опрацювати новітню методологію, теорію і практику сучасних українських держави, права та громадянського суспільства.

Саме у становленні громадянського суспільства дослідники вбачають єдиний можливий шлях до розбудови правової демократичної держави в Україні, повноцінної реалізації прав людини [14, с. 275, 278]. Зміцнення фундаменту світового громадянського суспільства розглядається на порозі ХХІ ст. у контексті глобальних процесів як один із найважливіших напрямків вирішення обумовлених ними проблем [7; 8].

Провідною ідеєю є обґрунтування розвитку суспільства та держави процесами соціалізації людини, характером відносин індивідів та їх утворень, в які вони вступають на підставі взаємного визнання їх невід'ємних прав як певних суб'єктів [8, с. 234–252]. Центральним у цій проблематиці є питання щодо оптимального співвідношення приватних інтересів, виразником яких є громадянське суспільство, та публічних пріоритетів, носієм яких стає держава, їх відносної питомої ваги та механізму взаємодії в забезпеченні нормального функціонування суспільства та держави. Необхідне проведення розмежування світоглядно-ціннісної доктрини організації державної влади та поточних потреб, завдяки яким інколи ця доктрина може бути механізмом духовного закріпачення суспільства.

Влада – це властиві суспільству вольові відносини між людьми. Влада необхідна, підкреслював Аристотель, насамперед, для організації суспільства, що немислиме без підпорядкування всіх учасників єдиній волі, для підтримки його цілісності та єдності [2, с. 376–380].

Наскільки б не були різноманітними прояви державної влади, вона завжди вносить асиметрію до суспільних відносин. Якщо б останні встановилися на ґрунті цілковитої взаємності, соціальна рівновага виявилася б автоматичною і влада була б приречена на загибель. Але насправді все не зовсім так, і цілком однорідне суспільство, міжособистісні стосунки в якому виключали б будь-яку опозицію і будь-які розриви, вбачається неможливим. Державна влада посилюється з акцентуацією нерівностей, які є умовою її прояву тією ж мірою, якою сама вона становить умову підтримання їх належного стану. Тому державна влада необхідна, але лише така, що утримується у визначених межах. Для неї потрібні згода і певна обопільність. Ця протилежність поглядів постає як сукупність відповідальностей і обов'язків. Згода буде включати до себе легітимність державної влади – її суспільне визнання, довіру і підтримку з боку народу [13, с. 140]. У цьому контексті державна влада – це створення цінностей відповідно до суспільних інтересів; це законне право приймати рішення, яким люди зобов'язані підпорядковуватись; право у необхідних випадках застосовувати примус для дотримання законності. Така влада надзвичайно необхідна для досягнення цілей, тому що державна політика навряд чи буде ефективною, якщо не дотримуються правил, встановлених для реалізації цієї політики [4, с. 261].

Саме тому, що легітимність відіграє важливу роль, уряд завжди прагне обґрунтувати свою владу, спираючись на певні ціннісні основи. По суті, уряд намагається створити ситуацію, в якій рішення визнавалися і дотримувалися б не під загрозою примусу, а виходячи із моральних переконань, з вірою в моральну правоту рішень і законів.

Збереження віри в легітимність, у процесі духовного самовідтворення

державної влади, можливе за умови постійного відтворення системи цінностей, яка, по-перше, відповідає ідейним та соціальним засадам суспільства; по-друге, є спільною для всіх членів соціуму і Конституції України, забезпечуючи для них духовне самовідтворення. «Нація має право на конституцію. Те, чи вона розсудливо користується цим правом вже з самого початку, цілком інше питання. Вона користується ним відповідно до своєї зрілості, і продовжуючи робити це, вона врешті позбудеться усіх помилок. Коли це право належить нації, немає небезпеки в тому, що вона може використати його собі на шкоду. Нація не зацікавлена в тому, щоб жити неправильно», – писав Т. Пейн [10, с. 190].

Конституція України визначає: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю». Це не тільки юридична, а й моральна категорія. Але, отримавши конституційне закріплення, вона перетворилась на обов'язкове правило для всіх членів суспільства, і всі гілки влади повинні слугувати цій головній меті: забезпеченню прав і свобод людини і громадянина. Сама ж мета повинна відповідати принципу гуманізму.

Організація державної влади в громадянському суспільстві розглядається нами в контексті взаємодії державної влади та особи з поглибленим висвітленням різних аспектів цього явища у системному баченні. Дослідження державно-правової реальності як цілісного утворення шляхом аналізу елементів та зв'язків системи організації державної влади в гуманістичному ракурсі дозволяє глибше зрозуміти сутність державної влади та дає можливість підійти до вирішення питань становлення правової держави як до складної комплексної проблеми, органічно пов'язаної з політичними, соціально-економічними, духовними перетвореннями у суспільстві.

У цьому напрямі необхідно ширше використання етичних, гуманістичних цінностей в організації державної влади та її діяльності. Попри всі свідчення гострого конфлікту між владою та мораллю, потреба гуманітарного мистецтва політичного діалогу постає дедалі виразніше. «Сучасні цивілізації – асиметричні, гетерогенні суспільства, побудовані на нерівності», – зазначав І. А. Василенко. «Їхнє поєднання можливе тільки через соціально-політичну взаємодію, що можна визначити як процес, в якому люди діють і справляють взаємний вплив один на одного. Дієвим засобом є гуманізація політичного діалогу, що починається з визнання партнера як рівноправного суб'єкта». [3, с. 46].

Всі різновиди гуманізму збігаються в одному – визнанні людини найвищою цінністю. Поняття гуманізму означає, на думку М. Хайдегера, те філософське визначення людини, за яким суще в цілому інтерпретується, оцінюється від людини і відповідно людиною [17, с. 51].

У процесі реалізації прав і свобод держава виступає посередником між особою й суспільством та використовуючи гуманістичну основу права робить його інструментом досягнення своїх цілей. Для задоволення своїх потреб та інтересів людство змушено шукати оптимальні форми співвідношення між собою, державою та громадянським суспільством, застосовуючи при цьому право [11, с. 36–37]. Як зазначає С. С. Алексєєв, сьогодні необхідно набуття юридичними знаннями сучасної гуманістичної духовності, що розкривається в умовах переходу людства до послідовно демократичних, ліберальних цивілізацій [1, с. 74]. Основний Закон України 1996 р. виходить з пріоритету прав людини, закріплює верховенство Конституції і пряму дію її норм, верховенство права, принцип народовладдя, ідеологічну, економічну та політичну багатоманітність. Конституція проводить ідею незалежного правосуддя й судового контролю за діяльністю законодавчої і виконавчої гілок влади. Вона виконує консолідуючу роль щодо суспільства. Аналіз конституції з позиції «людського виміру» дає підстави вважати, що вона повною мірою відповідає сучасним високим стандартам демократичної конституції. Але її потенціал необхідно використовувати більш ефективно в інтересах народу, кожної людини, ніж це має місце сьогодні.

Концепція гуманістичних основ державної влади передбачає: визначення державною владою цінності людини, повагу до людської особистості, її гідності, прагнення забезпечити і гарантувати основні права і свободи, ефективного здійснення соціальних

завдань та функцій держави, підвищення рівня загальної та правової культури та створення комплексної гуманістично-орієнтованої системи правового виховання. Сьогодні відбувається гуманізація всіх конституційно-правових інститутів, перед державними органами ставиться завдання зосередити свої зусилля на забезпеченні прав і свобод людини. Нормативна регламентація зорієнтована на врахування позитивного світового досвіду, найважливіших демократичних цінностей (права людини, народний суверенітет, верховенство права тощо) [5, с. 17–18].

У ході дослідження гуманістичних основ організації державної влади в громадянському суспільстві слід показати, що відповідним історичним етапам розвитку суспільства було притаманне бачення відносин «державна влада – людина», пронизане відповідною світоглядною ідеєю, яка забезпечує поступальний розвиток суспільної самосвідомості і її предметно-перетворювальної діяльності; виділити положення про те, що в умовах сучасної соціально-політичної ситуації відбувається суттєва зміна системи ціннісної орієнтації влади; продемонструвати, що нові світоглядні та методологічні тенденції ведуть до гуманізації юридичної науки.

Дослідження гуманістичних основ організації державної влади демонструє особливий характер зв'язку між організацією державної влади та правосвідомістю, що є динамічним і діалектичним за своєю суттю. Слід визначити специфіку кореляції між основними напрямками трансформації правосвідомості у суспільній свідомості і змістовними змінами в організації державної влади. Так, основу гуманістичної організації державної влади складає правосвідомість, що за своєю природою виступає органічним способом духовно-практичного освоєння світу, універсальною формою напрацювання людиною власної позиції по відношенню до державної влади. Провідні тенденції змін світоглядних уявлень визначають трансформацію змісту державної влади та форм його реалізації.

При визначенні місця і ролі гуманістичної проблематики в змісті організації державної влади в громадянському суспільстві необхідно враховувати трансформації поглядів на державну владу від командно-адміністративних, що розглядали людину як гвинтик державного механізму до ліберальних, що розкривають свободу підприємництва, ринкову економіку, пріоритет прав і свобод особи, верховенство права, лояльність і толерантність владних структур. «Лібералізм, – писав Х. Ортега-і-Гассет, правова основа, відповідно до якої влада, якою б воно не була, обмежує себе і прагне, навіть на шкоду собі, зберегти в державному моноліті пустоти для виживання тих, хто думає і відчуває наперекір їй, тобто наперекір силі, наперекір більшості. Лібералізм, і сьогодні про це слід пам'ятати, межа великодушності: це право, за яким більшість поступається меншості, і це найблагодійніший заклик, який коли-небудь лунав на землі. Він сповістив про рішучість миритися з ворогом, і до того ж ворогом найслабшим» [9, с. 326–327]. Заміна сьогодні одного пануючого типу ідеологічної свідомості іншим – гуманістичним – є своєрідною «зміною парадигм», перебудовою соціального організму на засадах цінностей, що є природними; рівність, свобода, честь, гідність, справедливість.... Вбачається, що цей процес є характерним для українського суспільства як засобу його збереження від закостенілості, рутини і, головне, соціальної перебудови, реформування на основі нововиявленого політико-ідеологічного консенсусу.

Субстанційну основу гуманістичної парадигми системного підходу до організації державної влади в громадянському суспільстві складає принцип гуманізму як осьовий і системоутворюючий, визначальна основа нової методології. Будучи універсальним, він дозволяє розглянути сучасний світ в єдності його формаційних і цивілізаційних механізмів, класових, національних та загальнолюдських інтересів. Завдячуючи своїй універсальності, даний принцип адекватно реалізує свій теоретико-методологічний потенціал за умови забезпечення виходу як на індивідуальний так і на загальнолюдський рівні.

Ефективність методологічного застосування гуманістичного підходу в правових дослідженнях зумовлена тим, що він є важливим регулятором гармонійного функціонування відносин «державна влада – людина», фактором інтеграції суспільства. Гуманістичні цінності набувають для людини і суспільства самоцінного

значення, відносяться до вищих цілей життя, організують життєві цілі в ієрархію, вершиною якої є феномени, що відображені в категоріях прав людини: свободи, гідності, рівності, справедливості тощо. В епоху становлення нових напрямків наукової думки особливого значення набувають питання методології, аналіз понять, шляхів розвитку юридичної теорії. Під впливом потреб практики розробка гуманістичних принципів організації державної влади вимагає глибокого системного аналізу. В той же час аналіз взаємодії людини і влади – важливе джерело збагачення і розвитку самої теорії держави, оскільки проблема організації державної влади завжди була в центрі уваги юридичної науки. В умовах виникнення духовної кризи державної влади, кризи людського духу, бездумності і швидкого збагачення за рахунок інтенсивного використання владних повноважень, надзвичайно низького рівня правової культури в окремих державних діячів, недостатньої правової освіти (компетентності) більшості урядовців та керівників, громадянської некомпетентності особи по відношенню до своїх прав і нехтування своїми обов'язками, розуміння ставлення людини до влади, її мислення до дійсності, взаємозв'язку і взаємозалежності людини і влади, розв'язання сучасних етико-гуманістичних аспектів організації державної влади набуває особливої теоретичної та практичної значущості

Сьогодні виникнення понять «чесна влада», «відкрита влада», «прозора влада», «людяність влади» пов'язано із гуманістичною кризою влади. Остання викликана епідемією аморальності навіть при високих темпах економічного розвитку, зниженням культурного і духовного рівня, некомпетентністю та непрофесійністю у вирішенні багатьох питань. Суспільство повинно переглянути моральні та духовні критерії, життєві принципи та цінності, підняти рівень правової культури та правового виховання.

Особливого аналізу вимагає співвідношення понять «суверенітет особи» та «суверенітет державної влади». На нашу думку, суверенітет особи – це свобода, самостійність людини, залежність від самої себе, приватна філософія особистісного, індивідуального вдосконалення, самоутвердження і самореалізація. Особа повинна характеризуватися як творець самого себе, безмежною свободою волі, самодостатністю та самовідповідальністю за власне життя. Суверенітет державної влади – це універсальність її владної сили, можливість впливу на всі інші види суспільної влади, наявність в її арсеналі спеціальних засобів впливу, монопольне право вільно вирішувати всі свої справи як у середині країни так і за її межами.

Розглядаючи гуманістичну основу організації державної влади в сучасних умовах, слід підкреслити три принципи, на яких, на думку дослідників, ґрунтується така організація:

- сила меншості – принцип, що не дозволяє більшості приймати рішення, що спроможні пригнічувати інших, але водночас, підсилюючий роль різноманітних меншин, надаючи їм основи для формування більшості;
- непрямої демократії – принцип, що здійснює перехід від залежності від представників до самого представництва;
- розподілу рішень – принцип, що спрямовано на логіку побудови рішень та реалізацію рішень там, де вони необхідні [15, с. 84–95].

На нашу думку, до проблеми організації державної влади необхідно підходити з наступних принципів: принципу гармонії людини і державної влади – балансу, пропорційності та органічного поєднання їх інтересів; принципу особистої відповідальності кожної людини (громадянина) за організацію державної влади, усвідомлення її залежності як від суспільства, так і від кожної особи. Саме при такому розгляді мова піде не про абстрактно існуючі моральні заборони чи правила, а про правові, етико-гуманістичні умови розв'язання проблеми співвідношення людини і державної влади в цілому.

Сьогодні, коли державно-правова реформа зачіпає велику низку сфер суспільного життя: політико-правову, соціально-економічну, духовно-культурну, одне із пріоритетних місць повинно належати формуванню гуманістичного мислення на рівнях держави і особистості. Головні зусилля в цьому плані повинні бути спрямовані на досягнення рівноваги у відносинах влади і особи, встановлення меж, ціннісних

та етичних критеріїв державної влади, створення державою умов для задоволення морально-духовних потреб суспільства і особистості. Гуманізація відносин влади – це створення таких умов, коли кожен громадянин відчує себе рівним серед інших і буде вболівати за успіхи державної влади. За таких умов організація державної влади повинна враховувати не тільки вертикально чи горизонтально поділену систему органів, а й взаємовідносини влади та особи, рівень інтелектуальних, загальнокультурних та моральних якостей особистості. Нова роль у цих взаємовідносинах вимагає від особи постійного вдосконалення рівня політичної та правової культури, а також високосвідомого ставлення до участі в процесі формування державної влади, активної громадянської позиції. З боку державної влади необхідна зміна підходів до організації владної діяльності, збільшення в ній гуманізму, моралі та відповідальності. Таким чином, владі необхідно сформулювати сутнісні орієнтаційні мотивації, визначити сенсожиттєві точки опори в різних сферах: політико-правовій, соціально-економічній, духовно-культурній. Адже ідеал влади є результатом єдності ціннісного та пізнавального ставлення до дійсності. Загалом суспільний ідеал влади віддзеркалює, перш за все, інтереси соціальних суб'єктів і тенденцію розвитку суспільних відносин. Однак слід розмежовувати світоглядно-ціннісні доктрини організації державної влади та поточні потреби, завдяки яким інколи ця доктрина може бути механізмом духовного закріпачення суспільства. На шляху нового діалогу людини і державної влади загальнолюдські цінності не повинні сприйматися поза національною культурою кожного народу, який спирається, насамперед, на власну мораль і традиції.

Таким чином, єдність та цілісність державної влади забезпечується наявністю стійких взаємозв'язків між її гілками. На цьому шляху важливе значення набуває соціальна єдність влади як єдність принципів ідей та цінностей суспільства. Етико-гуманістичні основи повинні стати цементуючим фактором природної рівноваги і соціальної цілісності суспільства. На цьому фундаменті повинно відбуватися прогнозування розвитку взаємовідносин між особою та державною владою, результати таких прогнозів повинні бути основою для здійснення конструктивних схем розумної та цілеспрямованої державної політики в різних сферах суспільного життя.

Бібліографічні посилання

1. Алексеев С. С. Восхождение к праву. Поиски и решения 2-е изд., перераб. и доп. / С. С. Алексеев. – М.: Издательство НОРМА, 2002.
2. Аристотель. Сочинения в четырех томах / Аристотель – Т.4. – М., 1984.
3. Василенко И. А. Политический консенсус в гуманитарном диалоге культур / И. А. Василенко // Вопросы философии. – 1996. – №68.
4. Воронов И. О. Людина і політика: У пошуках гуманістичної альтернативи / И. О. Воронов – К.: Генеза, 2004.
5. Конституційно-правові засади становлення української державності / В. Я. Тацій, Ю. М. Тодика, О. Г. Данильян та ін.: За ред. акад. НАН України В. Я. Тація, акад. АПрН України Ю. М. Тодики. – Х.: Право, 2003.
6. Ларцев В. С. Социокультурный генезис личности (социально-философский анализ): Монография / В. С. Ларцев – К.: ООО Информационно-издательская фирма «Принт-Экспресс», 2002.
7. Лукашук И. И. Глобализация, государство, право. XXI век / И. И. Лукашук – М.: Спарк, 2000.
8. Максимов С. И. Правовая реальность: опыт философского осмысления / С. И. Максимов – Х.: Право, 2002.
9. Ортега-и-Гассет Х. Восстание масс / Х. Ортега-и-Гассет Эстетика. Философия культуры. – М., 1991.
10. Пейн. Т. Права людини / Т. Пейн. Пер. з англ. Ігор Савчак. – Львів: Літопис, 2000.
11. Рабинович П. М.. Здійснення прав людини: проблеми обмежування / П. М. Рабинович, І. М. Панкевич – Львів, 2001.
12. Селіванов В. М. Право і влада суверенної України: методологічні аспекти / В. М. Селіванов. Монографія, – К., 2002.
13. Теория государства и права: Учебник для вузов / Под ред. проф. В. М. Корельского и проф. В. Д. Перевалова. – 2-е изд., изм. и доп. – М.: Издательство НОРМА, 2001.
14. Тодыка Ю. Н. Конституция Украины: проблемы теории и практики / Ю. Н. Тодыка – Х.: Факт, 2000.

15. Тоффлер А. Создание новой цивилизации: политика Третьей волны / А. Тоффлер, Х. Тоффлер. Пер. с англ. – Новосибирск: Сибирская молодежная инициатива, 1996.
16. Туманов В. А. Правовой нигилизм в историко-идеологическом ракурсе / В. А. Туманов. Государство и право. – 1993. – №8.
17. Хайдеггер М. Время и бытие / М. Хайдеггер – М., 1993.

Лясота А. Е. Гуманистически-ценностные основы организации государственной власти в гражданском обществе.

В гражданском обществе Актуальность рассматриваемой темы обусловлена, прежде всего, тем, что сам процесс становления гражданского общества в Украине требует дальнейшего развития его теоретического дискурса. Такая необходимость вызвана как практическими потребностями сознательного, целенаправленного и активного участия граждан в формировании и развитии гражданского общества, так и проблемной ситуацией, сложившейся в области его теоретической рефлексии.

Ключевые слова: гражданское общество, гуманистические ценности, гуманистическая парадигма.

Lyasota A. Humanistic-evaluative basis of the state power organization in the civil society.

Background in question is caused primarily by the fact that the very development of civil society in Ukraine requires the further development of theoretical discourse. This need is caused by both the practical needs of conscious, purposeful and active participation of citizens in the formation and development of civil society, and in so problematic situation in the realm of the theoretical reflection

The author comes from the fact that civil society is not well-defined, fixed, empirically fixed no limits in terms of its external nor in terms of its internal form. Therefore, it is impossible to consistently describe and understand only by identifying its quantitative, structural and organizational settings.

In modern terms perspective can be considered only society, government is focused on strengthening ethical values, to overcome the situation where there is humiliation personality, upbringing enslaved man, not able to identify all of their creative abilities, Personality, its interests and aspirations, values and goals are the kind of measure of government.

The issue of government is one of the urgent problems of modern political science. Political and legal thought constantly searches for ways optimal model of government. This motivates the need of building a new democratic social state of law on the foundation of the most reliable, accurate and complete understanding of the nature, content and purpose of government.

Humanist-value problems today is important for political science, since values are the integrative basis for the individual and for the social group of civil society. Humanistic foundations show their importance in the analysis of state and governance, impossible without the guidance value in practical realities of being a conscious choice of the subject prior to decision-making.

In the process of civil society are needed changes in the legal outlook authorities targeting it to search for optimal humanistic foundations of organization, finding ways to remove the contradiction between the moral and necessary moral-stimulated in its activity. Relevant, in particular, the relationship between national and universal human values, humanity and rights, humane government responsibility and pressure.

This theoretical perspective requires the study of civil society because it is not an indication of formal boundaries, but because of its quality specifications and determining its functional characteristics. To solve the latter problem and is necessary analysis of value-semantic foundations of civil society.

Keywords: civil society, humanistic values, humanistic paradigm.

Надійшла до редколегії 25.01.2013 р.

УДК 329

Т. М. Маласай

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара

ДИЛЕМА «ГЛОБАЛІЗМ - АЛЬТЕРГЛОБАЛІЗМ» В КОНТЕКСТІ КРИЗОВИХ ТЕНДЕНЦІЙ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Розглянуто основні позитивні та негативні наслідки глобалізації, причини виникнення дилеми «глобалізм-альтерглобалізм». Розкрито сутність поняття «альтерглобалізм», його основні цілі та завдання. Досліджено особливості мережевого характеру організаційної структури руху, склад учасників і різноманітність їх поглядів на подальший розвиток глобалізації.

Ключові слова: глобалізація, альтерглобалізм, Всесвітній соціальний форум, альтерглобалістський рух, мережевий характер, ідеологія, неурядові організації.

Останнім часом, в результаті загострення негативних наслідків глобалізації, відбувається популяризація альтерглобалістського руху. Усвідомлення феноме-